

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupen Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 11. 2019, č. j. CPR-9988-3/ČJ-2019-930310-V244, a č. j. CPR-9988-4/ČJ-2019-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2020, č. j. 41 A 85/2019 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 29. 11. 2019, č. j. CPR-9988-3/ČJ-2019-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 28. 1. 2019, č. j. KRPZ-128427-31/ČJ-2018-150026-SV (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí č. 1“), jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a

stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku.

[2] Rozhodnutím žalované ze dne 29. 11. 2019, č. j. CPR-9988-4/ČJ-2019-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 28. 1. 2019, č. j. KRPZ-128427-32/ČJ-2018-150026-SV (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí č. 2“), jímž byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení o správním vyhoštění ve výši 1000 Kč.

[3] Obě rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, již se domáhal jejich zrušení a vrácení věcí žalované k dalším řízením. Namítal, že žalovaná nepodloženě odmítla aplikovat § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Byl přitom zaměstnancem polské společnosti a do České republiky byl vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES; nacházel se tedy na území České republiky v souladu s právními předpisy, neboť sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost. Přestože však opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgány měly aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto akceptováno. Napadená rozhodnutí proto dle něj nebyla vydána v souladu s právními předpisy.

Rozsudek krajského soudu

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 2. 2020, č. j. 41 A 85/2019 – 24 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Předeslal, že výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, je na území České republiky možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání. Výjimku z tohoto pravidla představuje právě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. Poukázal na rozsudky Soudního dvora EU ze dne 17. 12. 1981 ve věci C-279/80 Webb, ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 Vicoplus, ze dne 11. 9. 2014 ve věci C - 91/13 Essent Energie; dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31 (z nějž obsáhle citoval), ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, či ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017 - 25.

[5] Zrekapituloval, že žalobce uzavřel s polskou společností BUD REMONT GROUP pracovní smlouvu až po třech dnech výkonu práce pro českou společnost TEKOO, jež spočívala v balících a kompletačních pracích. Z rámcové smlouvy o dílo uzavřené mezi společnostmi TEKOO a společností ROZADAF vyplývá, že předmětem smlouvy bylo zajištění manipulačních prací prostřednictvím společnosti ROZADAF; podle smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené mezi společnostmi BUD REMONT GROUP a

pokračování

společností ROZADAF pak bylo předmětem smlouvy provádění svářečských a brusičských prací na území České republiky na základě objednávky společnosti ROZADAF. Z pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností BUD REMONT GROUP je zřejmé, že tato je uzavřena na dobu neurčitou a dodatek týkající se místa výkonu práce v České republice není do budoucna časově omezen; není tedy zřejmé, že žalobce měl svou pracovní činnost na území České republiky vykonávat pouze po omezenou dobu. Podle krajského soudu společnost BUD REMONT GROUP fakticky působila jako agentura práce vysílající žalobce na manuální práci do České republiky, neboť ten pro tuto společnost nikdy na území Polska nepracoval, o společnosti nemá žádné bližší informace a neznal ani její jméno. Žalobce tedy nevykonával svou hlavní činnost v Polsku (neboť zde nevykonával žádnou činnost), nýbrž v České republice. Z jeho vyjádření ani neplyne, že by se po ukončení práce ve společnosti TEKOO měl vrátit zpět k polské společnosti a pro ni pracovat; naopak je zjevná jeho snaha o začlenění na český pracovní trh. Smlouva mezi společnostmi BUD REMONT GROUP a ROZADAF dle soudu pouze zastírá faktický stav, kdy polská společnost žádnou konkrétní zakázku neplnila, své zaměstnance neinstruovala a tito nebyli ani pod jejím vedením; předmětem činnosti polské společnosti bylo jednoznačně pouze dodání pracovníků na český pracovní trh. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že se v daném případě jednalo o službu vykazující znaky agenturního zaměstnávání, která podléhá příslušnému povolení, a nelze ji subsumovat pod výjimku stanovenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ze skutkových okolností případu je totiž nesporné, že výkon pracovní činnosti žalobce byl závislou prací pro společnost TEKOO a nenaplňoval znaky nadnárodního opatření ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES. Nelze usoudit, že by žalobce převážnou část své pracovní činnosti vykonával v domovském státě svého zaměstnavatele, kam by se po dokončení práce v České republice navracel, což je stěžejní podmínkou, která odlišuje vyslání zaměstnance za účelem plnění konkrétní zakázky od agenturního způsobu zaměstnávání (naopak, žalobce svého polského zaměstnavatele vůbec neznal, nikdy u něj nepracoval, a ten ani výkon jeho práce u společnosti TEKOO nijak nekontroloval).

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci, který byl potřebný pro vydání rozhodnutí, přičemž v souladu se zákonem vyhodnotily jednání žalobce jako protiprávní; byly tedy splněny podmínky pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že žalobce své žalobní námitky nijak nespecifikoval; neuvedl konkrétní údajně porušené právní předpisy, s nimiž mělo být celé správní řízení v rozporu, a rovněž neupřesnil ani tvrzené procesní nedostatky, kterými mělo být správní řízení zatíženo. Z obsahu spisu přitom soudu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit; on sám žádnou takovou neoznačil a jeho argumentace zůstala jen v naprosto obecné rovině. K poukazu žalobce na vyjádření Evropské komise krajský soud konstatoval, že toto vyjádření neobsahuje žádnou úvahu ani neoznačuje rozhodnutí Evropského soudního dvora, na základě kterých dovozuje své závěry; z jeho obsahu není vůbec zřejmé, na jaké dotazy Evropská komise reagovala, popř. zda reflektovala skutkové okolnosti konkrétního případu.

[7] S ohledem na skutečnost, že k zahájení správního řízení došlo na základě protiprávního jednání žalobce, prvostupňový správní orgán postupoval dle krajského soudu v souladu se zákonem, když na základě rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci

uložil dle § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění pozdějších předpisů, náhradu nákladů řízení v paušální částce 1000 Kč.

II. Kasační stížnost žalobce

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc krajskému soudu vrátit k dalšímu řízení. Zcela shodně jako v žalobě uvedl, že nevykonával na území České republiky práci neoprávněně. Žalovaná dle něj nepodloženě odmítla aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, přestože byl zaměstnancem polské společnosti BUD REMONT GROUP a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, to vše v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Na území České republiky se nacházel v souladu s právními předpisy, když sem byl vyslán pouze za účelem poskytování služeb při plnění zakázky pro společnost ROZADAF s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Ačkoliv opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgány měly aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto akceptováno. Nad rámec žaloby pouze doplnil, že v obchodních vztazích nelze vyloučit situaci, kdy je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je v podstatě ihned vyslán v souladu s předpisy Evropské unie k výkonu práce v jiném členském státě na základě příslušných smluvních závazků; právě to nastalo v jeho případě. Tvrdí, že z jeho výsledku je zřejmé, že je neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohl být schopen relevantně posoudit jemu kladené otázky.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí krajského soudu nehodlá blíže komentovat a odkázala pouze na napadená rozhodnutí a příslušný spisový materiál.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., fakticky však uvádí jen důvody dle písm. a).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že ze značné části je kasační stížnost pouze doslovným opakováním žalobních tvrzení. Formulace kasační stížnosti se proto nachází na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí

pokračování

žádné argumenty, jimiž by relevantně polemizoval se závěry krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 – 37). Stěžovatel je přitom v kasační stížnosti povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit v procesu vydání napadeného rozsudku či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Nejvyšší správní soud proto upozorňuje, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 – 29, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[14] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*

[15] Dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikové převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[16] Ve věci není sporné, že stěžovatel byl zaměstnán (jeho činnost naplňovala definiční znaky závislé práce), neboť práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Stěžovatel nicméně tvrdí, že práci vykonával pro svého polského zaměstnavatele, kterým byl na území České republiky vyslán; trvá na tom, že povolení k zaměstnání mít nemusel, neboť se v jeho případě uplatní výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[17] V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, Nejvyšší správní soud nejprve zevrubně shrnul rozhodnou právní úpravu (srov. čl. 56 a čl. 57 SFEU; čl. 1 odst. 3 směrnice č. 96/71/ES, vč. bodů 13 a 14 jejího odůvodnění; dále § 66, § 89 a § 95 až 97 zákona o zaměstnanosti) a judikaturu Soudního dvora EU (srov. rozsudky SDEU ze dne 17. 12. 1981 ve věci C-279/80 Webb, ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 Vicoplus, či ze dne 11. 9. 2014 ve věci C - 91/13 Essent Energie). Konstatoval přitom, že *„český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy*

před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Konkrétně pak v dané věci šlo o to, že „stěžovatel po příjezdu do Polska uzavřel s polskou společností ... pracovní smlouvu a byl ihned vyslán spolu s dalšími pracovníky do České republiky, kde pracoval pro českou společnost Zaměstnanci (české) společnosti ... stěžovateli vedli docházku, přidělovali mu úkoly a pracovní pomůcky, kontrolovali jeho práci a vypláceli mu mzdu. Z uvedeného je zřejmé, že (polská) společnost ... fakticky působí jako agentura práce vysílající ukrajinské pracovníky na manuální práci do České republiky. Stěžovatel pro (polskou) společnost ... nikdy na území Polska nepracoval, o společnosti nemá bližší informace a sám ji ostatně při výsledku provedeném během řízení před správním orgánem prvního stupně opakovaně označil za agenturu. (...) Vyslání stěžovatele na území České republiky zahraničním subjektem fakticky představovalo agenturní zprostředkování práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 339/2017 – 41, č. j. 9 Azs 340/2017 – 43, a č. j. 9 Azs 391/2017 – 57). Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když na posuzovaný případ aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“

[18] Nejvyšší správní soud v nyní projednávaném případě především (stejně jako to učinil již krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku) zdůrazňuje následující skutečnosti: stěžovatel dle své vlastní výpovědi přicestoval za prací z Ukrajiny rovnou do České republiky (Polsko tedy ani nenavštívil); pro společnost BUD REMONT GROUP před zahájením prací v České republice nikdy dříve nepracoval; pracovní smlouvu s polskou společností podepsal až v České republice (v místě výkonu práce); po práci v české společnosti se hodlal vrátit přímo zpět na Ukrajinu, přičemž výslovně uvedl, že do Polska jet pracovat nechtěl; nezná nikoho ze společnosti BUD REMONT GROUP a ani netuší, čím se zabývá (srov. Protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 12. 11. 2018, č. j. KRPZ-128427-11/ČJ-2018-150026-SV). Nejvyšší správní soud s ohledem na takto zjištěnou skutkovou situaci přisvědčuje krajskému soudu a správním orgánům, že v případě stěžovatele se skutečně neuplatní výjimka § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžadující k zaměstnání příslušné pracovní povolení. Stěžovatel totiž nevykonával svou hlavní (pracovní) činnost u polského zaměstnavatele, který jej na území České republiky vyslal (nevykonával pro něj totiž dokonce žádnou závislou práci, neboť pro něj v Polsku

pokračování

nikdy dříve nepracoval a dokonce tam nepodepsal pracovní smlouvu); navíc nebylo možno ani předpokládat, že se po uplynutí doby vyslání vrátí zpět do Polska ke svému zaměstnavateli (to ostatně sám výslovně popřel). Společnost BUD REMONT GROUP tedy, stejně jako v případě výše citovaného rozhodnutí, zjevně fungovala jako faktická agentura práce, která pouze vyslala stěžovatele (příslušníka třetího státu mimo Evropskou unii) do České republiky jako pracovní sílu, aniž by ji však kdy dříve využívala ke své vlastní činnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádné důvody, pro něž by se měl odchýlit od svých již dříve vyslovených závěrů, které jsou zcela příléhavé též na nyní posuzovanou věc.

[19] Jestliže pak stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že opakovaně předkládal důkazy relevantní pro aplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, které však nebyly ze strany správních orgánů akceptovány, konstatuje Nejvyšší správní soud, že v žalobě (ostatně ani v kasační stížnosti) neuvedl jediný konkrétní důkazní návrh, kterému nebylo vyhověno. Celá argumentace stěžovatele poukazující na údajná procesní pochybení (vč. neprovedení důkazních návrhů) je zcela obecná; za situace, kdy sám stěžovatel nevytýkal v žalobě správním orgánům žádná konkrétní pochybení, lze považovat obecné vypořádání této námitky krajským soudem v napadeném rozsudku za zcela dostatečné.

[20] K námitce stěžovatele, že je neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, pročez nelze vycházet z jeho dřívějších tvrzení, Nejvyšší správní soud uvádí, že z jeho účastnické výpovědi byly pro správní orgány a následně krajský soud stěžejní především ty skutečnosti, který byl sám zcela jistě s to posoudit (jak sehnal práci, s kým komunikoval, zdali někdy pracoval v Polsku, kde podepsal pracovní smlouvu, jestli se hodlal do Polska vrátit). Většina otázek správního orgánu směřovala výhradně na osobní zkušenosti stěžovatele, cílila na to, co on sám zažil a jak danou situaci vnímal. Po stěžovateli nebylo požadováno žádné odborné zhodnocení právních, ekonomických či faktických vztahů zúčastněných společností, k čemuž by skutečně nebyl dostatečně kvalifikovanou osobou; ostatně právními vztahy všech zúčastněných společností se zabýval sám správní orgán a shromáždil k tomu relevantní podklady (srov. odst. [24] napadeného rozsudku). Lze poukázat také na to, že stěžovatel na závěr předmětné výpovědi výslovně uvedl, že rozuměl všem otázkám, které mu byly průběhu výslechu položeny, a nechce nic upřesnit či změnit. Nadto Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel v žalobě žádné výhrady ke svým vlastním tvrzením uvedeným v rámci výslechu neměl a nikterak nerelativizoval jejich vypovídající hodnotu.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch

a úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované ji nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu